

ще е съкратено отъ Джинъ-Алиеве. Тамъ дѣйствително е имало теке, а при това и „сатма чешме“. Въ Сливенъ употребяватъ израза, несъмнѣнно турски: „нѣма джанъ-джинъ“, за мѣсто, дѣто нѣма „жива душа“) ¹⁾. Горнята джамия е била построена вѣроятно на мѣстото, дѣто е живѣлъ като самотникъ Джинъ-Ибишъ, защото, както се видѣ, то е било гористо прѣди застрояването му. Близко до нея на сѣверо-западъ имало високъ камъкъ, като стълбъ, нарѣченъ Дикили Ташъ (буквално: изправенъ — забитъ камъкъ), който е билъ единъ отъ пограничните пунктове на Сливенъ прѣзъ срѣдата на робството. Този камъкъ не ще е билъ заваренъ така, като дѣло на природата, а изглежда да е билъ поставенъ тамъ още отъ врѣмето на българското царство, като пжтеводенъ знакъ при градъ — станция, каквито е имало и въ римско врѣме на подобие на днешните километрически надписни камъни.

Джамията на Татаръ-Мезаръ, мѣстото дѣто се заселили руски татари прѣзъ 1811 г. и измрѣли отъ чумата на слѣдната година, се е наричала просто Татаръ-Мезаръ Джамиси.

Едничката здрава днесъ джамия, въ която турцитѣ се молятъ и отъ викалото на която се обявява кога е пладнѣ и „икиндия“, се нарича Тузъ-Пазаръ Джамиси, на изтокъ отъ магазина „Д. Г. Арнаудовъ и С-ие“.

Джамията въ махалата Х. Махмудъ, срѣдъ най-старитѣ табакни въ града, се нарича Табакъ-Хане Джамиси (днесъ заградена, но безъ викало). Тая при „Гюлджукъ“ до езерцето, което зимно врѣме служи за пързалка, се наричала Гюлджукъ Джамиси.

Други: джамията въ махалата Х. Ахя — Камбуроолу Джамиси, и тая въ Кумлука, днесъ съборена, Ени-Махле Джамиси, отъ турското име на квартала Кумлукъ (Ени-Махле = нова махала).

Пакъ около Ески-Намазгяхъ, до дюгеня на Кали-цата, се е намирала Бюлбюль Ходжа Джамиси.

¹⁾ Българитѣ казватъ още: „нѣма и дяволи билия“. Въобще джинъ у турцитѣ е имало значение на зълъ духъ, който у насъ е познатъ подъ името дяволъ.